

D ů v o d y :

Především zabývati se dlužno otázkou, zda rekurs je přípustným. K otázce té jest přisvědčiti. Jde tu o usnesení odvolacího soudu v odvolacím řízení dle § 519 čís. 2 c. ř. s. i když v odůvodnění uvádí odvolací soud, že dle § 50 čís. 3 j. n. jest příslušným sborový soud. To nelze považovati za rozhodnutí, jaké má na mysli § 45 j. n., nedostáváť se tu odpůrcovy námitky, kterouž se příslušnosti dovolávaného soudu brání a kterouž toto ustanovení předpokládá, (arg. »Entscheidungen«), takže nelze § 45 j. n. na tento případ použití a zbývá jedině § 519 čís. 2 c. ř. s. Odvolací soud vyslovuje zmatečnost rozsudku i předcházejícího řízení a žalobu pro věcnou nepřislusnost odmítá, čímž jest splněna podmínka § 519 čís. 2 a jest tudíž rekurs přípustným. Názoru stěžovatelky, že v tomto sporu jde o poměr ryze majetkový, sdíletí nelze, a poukazuje se v té příčině na odůvodnění rekursního soudu, jež vývody rekursu není nikterak oslabeno, a dodává se toto: Stěžovatelka sama uvádí, že šlo v tomto sporu o placení výživného a tím již svůj názor, že šlo o poměr čistě peněžitý, sama podvrací. Jde-li o placení výživného, jest se v prvé řadě zabývati otázkou, zda osoba, od níž se toto plnění požaduje, jest k němu zavázána a musí býti tento její závazek úplně nepochybným, po zákonu zjištěným. Teprve, stane-li se tak, jde o výši výživného. Z toho jest zřejmo, že předmětem sporu jest zjištění povinnosti, že tu tedy nejde o čistě majetkově právní spor z poměru rodičů a dětí (ve smyslu § 42 obč. zák.). Vzhledem k tomu pak, že úpravu takových poměrů nelze vyřídití v nesporném řízení, jest dle § 50 čís. 3 j. n. příslušným výlučně soud sborový. Jelikož pak jde o výlučnou pravomoc, nelze se v tomto případě vzhledem na § 104 j. n. jiné pravomoci podrobiti a proto právem rekursní soud posavadní řízení před okresním soudem zahájené a vedené po rozumu § 477 čís. 3 a 478 odstavec první c. ř. s. jako zmatečné zrušil a žalobu odmítl.

Čís. 1991.

Nejde o věc nepatrnou, byla-li po zaplacení zažalované pohledávky obmezena prosba žalobní na útraty 100 Kč převyšující.

Není třeba, by již v žalobě byla listinně prokázána též plná moc zmocněnce ku dohodě o příslušnosti.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922, R I 1273/22.)

Kupní smlouvu uzavřel žalovaný kupitel tím způsobem, že odevzdal svému synu formulář kupní smlouvy, opatřený razítkem kupitelovým a doložkou: »Obě strany podrobují se ve sporech příslušnosti okresního soudu v Teplicích«, syn pak formulář doplnil a jménem otce podepsal. Žalobu o zaplacení kupní ceny, obmezenou později na útraty, podal prodávatel u okresního soudu v Teplicích. Námitce místní nepřislusnosti soud první stolice vyhověl a žalobu odmítl, maje za to, že pouze procesní plná moc opravňuje ku dohodě o příslušnosti. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislusnosti. D ů v o d y : Nelze o tom pochybovati, že žalovaný splnomocnil svého syna k uzavření smlouvy dle obsahu

závěrečného listu, tudíž i k dohodě o příslušnosti, to tím spíše, ježto z doložky o příslušnosti plyne pro žalovaného prospěch. Úmluva o dohodě byla již v žalobě písemně prokázána tím, že byl předložen závěrečný list.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Především rozhodnuto kladně o otázce, nadhozené žalovaným, zda tento dovolací rekurs je vůbec přípustným. Mylně odvolává se žalovaný v tom směru na ustanovení § 453 odstavec druhý c. ř. s., dovozuje, že jde o věc bagatelní, v níž další rekurs proti rozhodnutí druhé stolice je nepřipustným (§ 517 c. ř. s.). Ustanovení toto předpokládá, že obmezen byl peníz nebo hodnota sporného předmětu na 100 Kč nebo pod ně, ale vždy na částku, jež dle § 448 c. ř. s. může býti předmětem řízení bagatelního. Tomu však není tak, když po zaplacení zažalované částky byla prosba žalobní obmezena na útraty, jež se pak stávají hlavním předmětem sporu, věcí samou, a útraty tyto hranici § 448 c. ř. s. převyšují, jak patrně ze spisů a zvláště z předložených seznamů útrat a rozhodnutí prvního soudce o nich. Ve věci samé není dovolací rekurs důvodným. Dohoda o příslušnosti není úkonem procesním, nýbrž obyčejným úkonem smluvním mimo spor. Syn žalovaného jako jeho zmocněnec ujednal dohodu tím, že dal vyplněný formulář kupního lístku, opatřený razítkem vytištěným jménem žalovaného a doložkou o příslušnosti a jemu k cíli nakupování lnu otcem odevzdaný, žalobcem podepsati a sám jej podepsal jako otcův zmocněnec. Tímto jednáním ujednána výslovná dohoda o příslušnosti, neboť žalovaný svým zmocněncem ji výslovně nabídl a žalobce svým podpisem ji výslovně přijal, přijav obsah kupního lístku, v němž prorogační doložka byla výslovně uvedena. Nelze proto o tom mluvit, že dohoda o příslušnosti nastala pouze mlčky. Ze skutkového podkladu ujednání toho dále plyne, že syn žalovaného byl splnomocněn nejen k nákupu lnu, nýbrž i k ujednání smlouvy o příslušnosti, když mu otec sám odevzдал za účelem nákupu lnu kupní lístky, opatřené doložkou prorogační. Podpisu žalovaného na smlouvě prorogační nebylo proto třeba. Žalovaný nenamítá, že tato prorogační smlouva nebyla v čas při podání žaloby listinně prokázána, vytýká však, že měla býti listinně se žalobou prokázána též plná moc zmocněnce k jejímu ujednání. Toho však zákon v ustanovení § 104 j. n. nežadá a proto toho není třeba. Tam, kde to zákon žádá, je povinnost tato výslovně uvedena a nelze proto povinnost tu ukládati tam, kde uvedena není (§ 87 a) posl. věta j. n.). Je-li plná moc spornou, je na stranách, aby dle zásady § 179, c. ř. s. za sporu uvedly skutkové okolnosti a důkazy, k ní se vztahující, a daly tak podklad k rozhodnutí o otázce té.

Čís. 1992.

Příslušnost dle §§ 81, 91 a 95 j. n. nevztahuje se k žalobě o splnění odbřeňovacího závazku osobou třetí.

(Rozh. ze dne 14. listopadu 1922. R I 1317/22.)